PSALMUL 55

1. [1]Doamne, ia-mi aminte ruga,
de-al meu strigăt nu Te-ascunde,
ci mi-ascultă-a’ mele cereri,
[2]o, ascultă și-mi răspunde!

[3]Rătăcesc încoa’ și-ncolo,
mă sfârșesc în frământare,
[4]pentru că vrăjmașu-asupra-
mi
face zarvă și-apăsare

2. și-mi aruncă nenorocul
urmărindu-mă-n mânie.
5 Inima mi se-nfioară,
mă-ngrozesc de-a lor urgie.

6 Eu zic: „O, ca porumbelul
de-aș avea și eu aripă,
aș zbura de-aici să aflu
undeva odihnă-o clipă.”

3. [7]Aș fugi cât mai departe
să-mi fac casă-ntr-o pustie,
nimenea să nu mă vadă,
nimenea să nu mă știe...

[*Oprire*]

8 Aș fugi cât mai degrabă
într-un loc de-adăpostire,
de-acest vânt așa năprasnic
de furtună și-asuprire.

4. [9]Doamne, nimicește-i astăzi
și-a lor limbă să se-mpartă,
căci în orice zi-n cetate
numai silă văd și ceartă.

[10]Zi și noapte ei pe ziduri
dau ocol după cetate
și în sânu-le sunt numai
făr’delegi și răutate.

5. [11]Răutatea-i șade-n mijloc
și se-arată-n mii de fețe,
vicleșugul și-nșelarea
nu-i lipsesc de prin pi-e-țe.

[12]Nu vrăjmașul mă înfruntă,
c-aș răbda și n-aș răspunde,
nu dușmanul vine-n contră-
mi,
c-aș fugi și m-aș ascunde.

6. [12]Nu vrăjmașul mă înfruntă,
c-aș răbda și n-aș răspunde,
nu dușmanul vine-n contră-mi,
c-aș fugi și m-aș ascunde.

14 Noi, care trăiam odată
în plăcută prĭetenie
și mergeam în Casa sfântă
cu mulțimea-n veselie.

7. [15]Moartea peste ei să vină,
vii în groapă să pogoare,
căci în casa lor și-n inimi
răutatea loc își are!

[16]Eu spre Dumnezeu strig iarăși,
Domnul iar o să mă scape,
[17]seara,-n zori și la amiază
gem și-oftez... El este-aproape.

8. [18]El din lupta-n care sufăr
m-o scăpa și-mi va da pace,
căci atât de mulți sunt, Doamne,
cei ce rău doresc a-mi face!

19 Auzi-i-va pe ei Domnul
și smerire-o să le vie
de la Domnul, ce din veacuri
stă pe scaŭnul de domnie!

[*Oprire*]

9. Căci la ei nu-i nicio urmă
de nădejde de schimbare,
ei de Dumnezeu n-au frică,
nici de-a Lui putere mare.

[20]Ei pun mâinile pe-aceia
ce trăiesc cu ei în pace
și își calcă-ntotdeauna
legământul ce l-ar face.

10. [21]Gura lor ca de smântână-i,
dar în inimi, numai ură,
vorbele-s alunecoase,
dar ca săbii ies din gură.

22 A ta soartă tu în mâna
DOMNULUI ți-o-ncredințează,
El te-ajută, că nu lasă
pe neprihănit să cază.

11. [23]Și Tu, Doamne, pogorî-vei
pe cei răi în fund de groapă,
pe-acei oameni ce cu sânge
și cu-nșelăciuni se-adapă.

Ei din scurtele lor zile
n-ar trăi nici jumătate,
însă eu mă-ncred în Tine
pentru-a’ mele zile toate!